

ע"פ 21556/04/15 - ניר אלעזרה, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

ע"פ 21556-04-15 אלעזרה נ' מדינת ישראל

בפני הרכב כב' השופטים:
רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]
אברהם אליקים
בטינה טאובר
המערער

ניר אלעזרה,
ע"י ב"כ עו"ד יצחק לוי (סנגוריה ציבורית)

נגד
המשיבה

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות פלילית מחוז חיפה

פסק דין

השופטת ב' טאובר:

הערעור בתמצית

1. בפנינו ערעור הנאשם (להלן: "המערער") על הכרעת דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' סגנית הנשיא השופטת אורית קנטור), שניתנה ב-ת.פ. 13-07-49360 ביום 31/01/15.

במסגרת הכרעת הדין הורשע המערער בביצוע עבירות שיוחסו לו במסגרת שני אישומים, כמפורט להלן: ריבוי עבירות של מכירת עותק מפר של יצירה, לפי סעיפים 61(ג) + 62(ב)(1) לחוק זכויות יוצרים, התשס"ח-2007 (להלן: "חוק זכויות יוצרים"); ריבוי עבירות של מכירת עותקים מפרים של יצירה בהיקף מסחרי, לפי סעיפים 61(ד) + 62(ב)(2) לחוק זכויות יוצרים, וריבוי עבירות של החזקת עותק מפר לשם מסחר בו, לפי סעיפים 61(ה) + 62(ב)(3) לחוק זכויות יוצרים.

בעקבות הרשעתו, גזר בית משפט קמא על המערער את העונשים שלהלן: 3 חודשי מאסר בפועל, שירוצו בעבודות שירות; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא, כי לא יעבור המערער אחת העבירות בהן הורשע; קנס כספי בסך של 10,000 ₪, או 3 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מתום ריצוי עבודות השירות.

עמוד 1

הערעור מופנה כנגד הכרעת דינו של בית משפט קמא, ככל שהיא נוגעת לאישום השני. ככל שיתקבל הערעור, מבקש המערער להקל בעונשו בהתאם.

2. בד בבד עם הגשת הודעת הערעור, הגיש ב"כ המערער בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין ובקשה להצגת ראיה חדשה בערעור.

לאור עמדת המשיבה לבקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין, הורה בית המשפט (כב' סגן הנשיא השופט רון שפירא) בהחלטתו מיום 15/04/15 על עיכוב רכיב העונש של מאסר בעבודות שירות עד למתן החלטה אחרת. באשר לבקשה להצגת ראיה חדשה בערעור, נקבע, כי בקשה זו תידון בדיון הקבוע לשמיעת הערעור.

כתב האישום וההליכים בפני בית משפט קמא

3. ביום 05/02/14 הוגש כנגד המערער ונאשם נוסף כתב אישום מתוקן, שכלל שני אישומים (להלן: "**כתב האישום המתוקן**").

4. מעובדות האישום הראשון עולה, כי המערער הינו בעלים של דוכן בכיכר מאירהוף בקריית אליעזר חיפה, המשמש לממכר תקליטורים (להלן: "**הדוכן**"). עוד עולה מעובדות האישום הראשון, כי המערער העסיק בדוכן את מר יגור ישראל (להלן: "**הנאשם הנוסף**").

על פי הנתען באישום הראשון, ביום 22/08/11, בסמוך לשעה 11:30, נמצאו ברשותם של המערער והנאשם הנוסף בדוכן תקליטורים מפרי זכויות, לפי הפירוט הבא: 147 תקליטורים צרובים, המפרים זכויות של חברות תקליטים, המיוצגות על ידי חברת הפדרציה הישראלית לתקליטים וקלטות בע"מ (להלן: "**הפדרציה**"); 760 תקליטורים צרובים, המפרים זכויות של חברות תקליטים, המיוצגות על ידי הפדרציה למוסיקה ישראלית ים תיכונית בע"מ (להלן: "**הפיל"ל**"); 1,517 תקליטורים צרובים, המפרים זכויות של חברות סרטים, המיוצגות על ידי בית אליס בע"מ (להלן: "**אליס**").

עוד נטען במסגרת האישום הראשון, כי המערער החזיק את הפריטים המזויפים ועסק במכירתם במשך 8 חודשים עובר למועד בו נמצאו אותם פריטים ברשותו, ואילו הנאשם הנוסף סייע למערער במכירת התקליטורים המזויפים 3 חודשים עובר למועד הנ"ל, בכך שעבד עבור המערער ומילא את הוראותיו.

נטען, כי במעשים המתוארים עסק המערער במספר רב של פעמים במכירה של עותק מפר של יצירה, מכר במספר רב של פעמים עותקים מפרים של יצירה בהיקף מסחרי והחזיק מספר רב של עותקים מפרי יצירה לשם מסחר בהם, ואילו הנאשם הנוסף סייע לו במשך 3 חודשים.

5. מעובדות האישום השני עולה, כי ביום 10/02/12, בסמוך לשעה 10:00, נמצאו ברשות המערער בדוכן תקליטורים מפרי זכויות, לפי הפירוט הבא: 373 תקליטורים צרובים, המפרים זכויות של חברות תקליטים, המיוצגות על ידי הפדרציה; 1,573 תקליטורים צרובים, המפרים זכויות של חברות סרטים, המיוצגות על ידי אליס.

על פי הנטען באישום השני, המערער החזיק את הפריטים המזויפים לצורך מכירתם בדוכנו ועסק במכירת תקליטורים מזויפים מאז האירוע המתואר באישום הראשון.

נטען, כי במעשים המתוארים עסק המערער במספר רב של פעמים במכירה של עותק מפר של יצירה, מכר במספר רב של פעמים עותקים מפרים של יצירה בהיקף מסחרי והחזיק מספר רב של עותקים מפרי יצירה לשם מסחר בהם.

לשם הנוחות, יכונה להלן כלל הפריטים, בהם החזיק המערער בדוכן, "**הפריטים המזויפים**".

6. בדיון, שהתקיים בפני בית משפט קמא ביום 11/03/14, הודה המערער בעובדות האישום הראשון וכפר בעובדות האישום השני. לפיכך, נקבע הדיון לשמיעת הוכחות, בכל הנוגע לאישום השני, ליום 29/10/14.

7. למען שלמות התמונה יצוין, כי בין לבין, בדיון שהתקיים בפני בית משפט קמא ביום 05/02/14, הודיעו הנאשם הנוסף והמשיבה, כי הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו הודה הנאשם הנוסף בעובדות כתב האישום המתוקן.

לנוכח הודאתו, הורשע הנאשם הנוסף בריבוי עבירות של סיוע לעיסוק במכירה של עותק מפר יצירה, ריבוי עבירות של סיוע במכירת עותקים מפרים של יצירה בהיקף מסחרי וריבוי עבירות של סיוע בהחזקת עותק מפר של יצירה לשם מסחר בו.

בהמשך להרשעתו, גזר בית משפט קמא על הנאשם הנוסף 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא, כי לא יעבור הנאשם הנוסף עבירה בניגוד לחיקוקים בהם הורשע, וקנס כספי בסך של 2,000 ₪, אשר ישולם ב-4 תשלומים רצופים ושווים, או 20 ימים מאסר תמורתו.

הכרעת דינו של בית משפט קמא

8. ביום 13/01/15 ניתנה הכרעת דינו של בית משפט קמא. תחילה, על רקע הודאת המערער בדיון מיום 11/03/14 בעובדות האישום הראשון נשוא כתב האישום המתוקן, הרשיע בית משפט קמא את

המערער בעבירות שיוחסו לו במסגרת האישום הראשון.

באשר לאישום השני, ציין בית משפט קמא, כי לאחר שמיעת העדויות ועיון בראיות, השתכנע, כי גם עובדות האישום השני הוכחו מעבר לספק סביר ולפיכך, הרשיע את המערער בעבירות שיוחסו לו באישום השני.

בית משפט קמא קבע בהכרעת דינו, כי גרסת עדי התביעה הייתה אמינה, מהימנה ועומדת במבחני ההיגיון והסבירות, לעומת גרסת המערער, שהייתה בלתי אמינה, בלתי מהימנה ובלתי סבירה.

בית משפט קמא דחה את טענת המערער, ביחס לפסילת הראיות שנתפסו ברשות המערער בדוכן, בקובעו, כי תפיסת התקליטורים הייתה כדין ולא נפל בה כל פגם, על רקע מסקנתו של בית משפט קמא, כי הליך התפיסה שבוצע אינו טעון צו חיפוש ואין חובה שיתבצע בהתאם לדיני החיפוש. בהקשר זה ציין בית משפט קמא, כי במקרה הנדון הגיעו נציגי בעלי הזכויות לדוכן שבבעלות המערער, אשר ממוקם במעבר בין שני בניינים במרכז המסחרי, שהינו שטח ציבורי, שלכל אדם גישה אליו והקהל הרחב מוזמן אליו, ולכן, לא היה נדרש צו שיפוטי, המתיר כניסה למקום או לבית.

עוד קבע בית משפט קמא, כי הוכח, שנציגי בעלי הזכויות זיהו את המוצרים המוצגים בדוכן כמוצרים מפירים, וזאת בהתבסס על ניסיונם המקצועי, כאשר לגישת בית משפט קמא, די בכך כדי לבסס יסוד סביר להניח, כי באותם חפצים נעברה עבירה של החזקת מוצרים מפירים, עתידה להתבצע עבירה של מכירתם ומוצרים אלה דרושים כראיה לצורך הליך משפטי, מכוח דרישת סעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: "**פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)**").

בית משפט קמא ציין, כי אין מחלוקת, שהפריטים המזויפים היו מונחים באופן גלוי על הדוכן בתצוגה, כך שלא התחייב הליך של חיפוש ומספיק היה במקרה הנדון לבצע הליך של תפיסה, על פי פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש). בשים לב לאמור, קבע בית משפט קמא, כי השוטר ובעלי הזכויות תפסו את העותקים המפירים כדין, כך שלא נפל כל פגם בפעולתם, שיש בו כדי להביא לפסילת הראיות.

בית משפט קמא ציין, כי מחקירתו של המערער תחת אזהרה (ת/1) ניתן ללמוד, כי המערער הודה בפה מלא ביום 10/02/12, כאשר הגיע לתחנת המשטרה מיוזמתו, כי הוא המחזיק בדוכן, הוא זה שברשותו נמצאו הפריטים המזויפים והוא זה שעסק במכירתם.

בית משפט קמא קבע, כי דברי המערער בחקירתו מהווים הודיה, לפי סעיף 12 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. בנוסף, בית משפט קמא השתכנע, כי הודיית המערער הייתה חופשית ומרצון וכי הדברים משקפים את האירועים שהיו בפועל. בהקשר זה מצא בית משפט קמא את דברי השוטר, יוסי

יקירי, אשר ביצע את החקירה, אמינים ומהימנים.

לעומת זאת, ציין בית משפט קמא, כי הסבריו של המערער, כפי שבאו לידי ביטוי בעדותו, הינם בלתי סבירים, מתחמקים, בלתי אמינים ואף תמוהים, שעה שאלה סתרו את כל הראיות האחרות שהובאו בפני בית משפט קמא.

בית משפט קמא ציין, כי המערער ניסה לתרץ ולהסביר, כי הדברים שמסר בפני השוטר, יוסי יקירי, נמסרו ביחס לאירוע נשוא האישום הראשון, קרי, 22/08/11. ואולם, לעמדת בית משפט קמא, דברים אלה אינם הגיוניים ואינם סבירים, זאת שעה שביחס לאירוע מיום 22/08/11, המערער מסר הודעה באותו תאריך עצמו בפני החוקר, רס"ב יהושע כץ (ת/13). כן ציין בית משפט קמא, כי לא ניתן כל הסבר, מדוע הגיע המערער במיוחד, לאחר התפיסה נשוא האירוע מיום 10/02/12, למסור גרסה ביחס לאירוע, שהתרחש כחצי שנה קודם לכן ושלגביו נמסרה גרסתו.

בית משפט קמא קבע בנוסף, כי המערער לא הביא כל ראיה אובייקטיבית, שיש בה כדי לתמוך בגרסתו. כך למשל, צוין, כי המערער לא הביא עדים, שיעידו כי במועד הנקוב באישום השני, 10/02/12, הפסיק המערער לעסוק במכירת תקליטורים במקום. כן לא הביא המערער כל עד, שיעיד כי לאחר שסגר את הדוכן, בעקבות האירוע נשוא האישום הראשון, הוא עבר לעיסוק אחר, כגון שיפוצים, כפי שנטען על ידו. כך גם צוין, כי המערער לא הציג חוזה שכירות או הסכם כלשהו בינו לבין האדם, שציין את שמו כמי שיש לו 25 חנויות במרכז המסחרי, למרות שציין, כי מדובר בבסטה שיש לה בעלים, המשלמים שכירות וחשמל.

בית משפט קמא קבע, כי הימנעות המערער מהבאת עדים או ראיות, שיש בהם כדי לחזק את גרסתו, לא זו בלבד שמערערת את מהימנות גרסתו, אלא שיש בה כדי לחזק את ראיות המשיבה.

בנוסף, ציין בית משפט קמא, כי להודייתו של המערער מתווספות ראיות חיזוק נוספות לראיות המשיבה. בהקשר זה הפנה בית משפט קמא לעדותו של מר שי שבת, לפיה החליף את המערער ביום האירוע בדוכן, שמר למערער על הדוכן ולעתים נהג למכור בשבילו (ת/11). כן הפנה בית משפט קמא לעדותו של מר רחמים סלמן, אשר ציין, כי מר שי שבת אמר שהוא עובד בדוכן בשביל משהו וכי בדוכן נמצא כל פעם משהו אחר, כמו גם לעדותו של מר ניצן קמחי, לפיה מדובר בדוכן בו ביצע פעולות פעמים רבות ובאירוע נשוא האישום שמע את מר שי שבת אומר, שהוא לא הבעלים של הדוכן, אלא הבעלים הוא המערער, ובאותו מעמד התקשר מר שי שבת למערער.

בהינתן כל האמור, הרשיע בית משפט קמא את המערער גם בביצוע העבירות, אשר יוחסו לו במסגרת האישום השני, הכל כמפורט לעיל בסעיף 1 לפסק הדין.

גזר דינו של בית משפט קמא

9.

ביום 18/03/15 גזר בית משפט קמא את עונשו של המערער.

בתחילת גזר דינו הפנה בית משפט קמא להחלטתו מיום 20/01/15, במסגרתה קבע, כי מתחם העונש ההולם במקרים דומים נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בן 6 חודשים, שניתן לרצותו בעבודות שירות. בעניין זה הפנה בית משפט קמא לפסק הדין שניתן ב-עפ"ג 30116-08-14 **מדינת ישראל נ' חבר ואח'** (13/11/14), אשר במסגרתו אושר מתחם הענישה האמור. עוד צוין באותה החלטה מיום 20/01/15, כי ביחס למערער, לא ניתן להסתפק בעונש הצופה פני עתיד, נוכח הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, והמערער הופנה לממונה על עבודות שירות, אשר מצאו מתאים לריצוי עונשו בעבודות שירות.

בהמשך, עמד בית משפט קמא על המתווה, שנקבע במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, לקביעת עונשו של המערער.

בית משפט קמא ציין, כי הערכים החברתיים, שנפגעו כתוצאה ממעשיו של המערער, הם הפגיעה הקניינית בבעלי זכויות היוצרים וביצירות, שאת זכויותיהם הפר המערער, ופגיעה בכלכלת המדינה וביחסיה עם מדינות אחרות, על רקע חתימתה על אמנות בינלאומיות, הכרוכות בשמירה על זכויות יוצרים.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ציין בית משפט קמא, כי המערער היה בעלים של הדוכן והפעיל אותו באמצעות אחרים, לרבות באמצעות הנאשם הנוסף, ככל שהדבר נוגע לאישום הראשון, ובאמצעות מר שי שבת, ככל שהדבר מתייחס לאישום השני. עוד ציין בית משפט קמא, כי מדובר היה בהפעלת דוכן לאורך תקופה לא קצרה, כפי שעלה מעדויות עדי התביעה, וכי מדובר בעבירה כלכלית, שמטרתה עשיית רווח קל על חשבון בעלי הזכויות, שעה שלא ידוע מה היה גובה הנזק כתוצאה ממעשי המערער.

נוכח האמור, בהתחשב בעיקרון ההלימה, הערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה באותם ערכים חברתיים, בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ולפי מדיניות הענישה הנוהגת, העמיד, כאמור, בית משפט קמא את מתחם העונש ההולם על טווח שנע בין מאסר מותנה לבין מאסר בן 6 חודשים, שניתן לרצותו בעבודות שירות.

בבואו של בית משפט קמא לגזור את עונשו של המערער בגדרי המתחם, הביא בית משפט קמא בחשבון את העובדה, כי המערער הודה רק בעובדות האישום הראשון וכפר בעובדות האישום השני. בהקשר זה צוין, כי אמנם, אין לזקוף לחובתו של המערער את העובדה, כי בחר לנהל הוכחות, ואולם,

אין להתעלם מכך, כי בדיעבד נגרם בזבז זמן ניכר, כשלמעשה התברר, כי המערער הודה בעובדות האישום השני בחקירתו במשטרה, אך חזר בו מהודיה זו במסגרת פרשת ההגנה.

עוד נתן בית משפט קמא משקל לגרסתו המופרכת של המערער ולהסבריו הדחוקים, כפי שבאו הדברים לידי ביטוי בהכרעת הדין.

בית משפט קמא הביא לחובת המערער את העובדה, כי בעברו הרשעות קודמות בשלל עבירות, לרבות בעבירות על חוק זכויות יוצרים. ואולם, ציין, כי הרשעתו האחרונה של המערער הינה בשנת 2007, בגין עבירות משנת 2002-2003. בנוסף, צוין, כי לחובת המערער גם הרשעות בעבירות אלימות במשפחה, עבירות כלפי שוטרים ועבירות רכוש.

עוד ציין בית משפט קמא, כי המערער לא הצביע על כך, שפיצה את בעלי הזכויות באופן כלשהו.

לאור כל האמור, גזר בית משפט קמא על המערער את העונשים המפורטים בסעיף 1 לפסק הדין.

10. המערער לא השלים עם הכרעת דינו של בית משפט קמא ומכאן הערעור שבפנינו, שמופנה, כאמור, כנגד הרשעתו באישום השני בלבד.

טענות המערער

11. ב"כ המערער טען, כי שגה בית משפט קמא, עת קבע ביחס לאישום השני, כי מדובר היה בהליך של תפיסה וכי לא היה צורך להידרש לדיני החיפוש. בהקשר זה ציין ב"כ המערער, כי החיפוש והתפיסה נשוא האישום הראשון, אשר בוצעו ביום 22/08/11, בוצעו על פי צו חיפוש שיפוטי, וזאת לאחר שיום קודם לכן חוקר משטרה, רס"מ משה בצלאל, עבר במקום, ראה את הדוכן ורשם מזכר, המורה להוציא צו חיפוש שיפוטי ולבצע אותו (נ/1), ולאחר שהחיפוש בוצע לפי צו שהוצא בהתאם לאותו מזכר (נ/2). מכך נלמד, לעמדת ב"כ המערער, כי גם היחידה החוקרת סברה, כי יש צורך בהוצאת צו חיפוש שיפוטי לפני שניגשים למקום לבצע חיפוש ותפיסה של תקליטורים מפרי זכויות.

עוד טען ב"כ המערער, כי טעה בית משפט קמא, כשלא ייחס את המשקל הראוי לעובדה, כי החיפוש והתפיסה נשוא האישום השני היו פרי יוזמת נציגי בעלי הזכויות וכי הם תיאמו עם שוטרים בשכר שיתלוו אליהם מבעוד מועד, כאשר למשטרה היה די והותר זמן, לצורך הוצאת צו חיפוש שיפוטי, ומשום מה, נמנעה המשטרה מלפעול כאמור.

עוד נטען, כי קביעת בית משפט קמא, לפיה הואיל והמקום פתוח לקהל הרחב, לא היה צורך בצו

שיפוטי, אינה מעוגנת בחוק ובפסיקה ומרחיבה מאוד את סמכויות המשטרה לבצע חיפוש בבתי עסק ללא צו שיפוטי, ללא קשר אם מדובר בדוכן או בחנות. בעניין זה הפנה ב"כ המערער לדברים שנקבעו ב-ב"ש (מחוזי ת"א) 91637/03 **אופיר בני נ' משטרת ימרת"א** (13/07/03).

הוסיף ב"כ המערער וטען, כי טעה בית משפט קמא, כשלא קבע, כי ביצוע החיפוש והתפיסה בדוכן ללא צו שיפוטי מהווה פגיעה קשה, בלתי מוצדקת ובלתי מידתית בזכויות הפרט של בעל הדוכן לפרטיות ולקניין, בהתאם לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

עוד טען ב"כ המערער, כי הסמכות, הנתונה בסעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), קיימת בשני מקרים בלבד, כאשר היא נלווית לחיפוש חוקי וכאשר מדובר בתפיסה ספונטנית או אקראית, והיא נועדה לשימוש במקרים, בהם השוטרים הגיעו למקום ביצוע עבירה שנעברה זה מקרוב ונגלה לעיניהם חפץ שבו נעברה עבירה או שעומדים לעבור בו עבירה או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי או שהוא ניתן כשכר עבור ביצוע עבירה. נטען, כי רק במקרים אלה לא ניתן להמתין להוצאת צו חיפוש וניתנת סמכות למשטרה לתפוס את החפץ, כאשר אין המקרה הנדון נופל לגדרם של המקרים האמורים.

עוד טען ב"כ המערער, כי טעה בית משפט קמא, עת לא קבע, כי הפעולה שבוצעה ביום 10/02/12 הייתה פעולה אזרחית, המחייבת הוצאת צו חיפוש שיפוטי ואף צו חיפוש שיפוטי מפורש לתפיסת התקליטורים. נטען, כי במקרה הנדון החיפוש והתפיסה לקו בשני ליקויים, ראשית, הם היו פרי יוזמה ותכנון מוקדם של אזרחים, ושנית, הם לא היו תוצאה של פעולה אקראית או ספונטנית, ולכן, לא ניתן לבצעם בהתאם לסמכות, הנתונה בסעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש).

כן טען ב"כ המערער, כי טעה בית משפט קמא בקבעו, כי התקליטורים המפרים היו מוצגים ולכן לא היה צורך בהליך של חיפוש, אלא רק בהליך של תפיסה, שכן בדרך כלל, דוכנים הם שולחנות, שעליהם מונחים המוצרים המוצגים למכירה, כאשר מספר התקליטורים אינו מאפשר את הצגת כל התקליטורים ובהכרח חלק מהתקליטורים יהיו ארוזים באופן כלשהו ולא יהיו חשופים לקהל הרחב. משכך, טען ב"כ המערער, כי ברי שהיה צורך בביצוע חיפוש, כדי לאתר את כל התקליטורים שנתפסו. בעניין זה הפנה ב"כ המערער לעדותו של מר רחמים סלמן, נציג בעלי הזכויות.

12. במסגרת הבקשה להוספת ראיה נוספת בערעור, ביקש ב"כ המערער להציג חוות דעת, שהוכנה על ידי מר רחמים סלמן, נציג בעלי הזכויות. על ידי הגשת ראיה זו מבקש ב"כ המערער להוכיח, כי לאור כמות התקליטורים שהיו בדוכן, לא היה כל טעם בהצגת כלל התקליטורים, כך שחלקם היו מוסתרים ודרשו פעולה של חיפוש לצורך איתורם, קביעה שסותרת את קביעתו של בית משפט קמא, כי לא הייתה מחלוקת, כי הפריטים המזויפים היו מונחים באופן גלוי על הדוכן בתצוגה, אשר לא חייבה הליך של חיפוש.

13. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 28/05/15 חזר ב"כ המערער על נימוקי הודעת הערעור והוסיף, כי הדרך בה נקטו בעלי הזכויות, קרי, תיאום עם שוטרים בשכר לביצוע החיפוש בדוכן ללא הגשת תלונה, הינה פסולה, ואין בעובדה, כי הדבר נהוג מזה שנים, כדי להכשירה.

עוד טען ב"כ המערער, כי פקודת משטרת ישראל 07.02.15, שעניינה העסקת שוטר בתשלום, קובעת, כי שוטרים בתשלום יועסקו לשמירה על הסדר הציבורי או במקרים חריגים באישור מפקד המרחב, כאשר המקרה הנדון אינו נמנה על המקרים שמצדיקים את מעשיהם.

להערת בית המשפט, מדוע טענות אלה לא בא זכרן במסגרת הודעת הערעור או בפני בית משפט קמא, השיב ב"כ המערער, כי טענות אלה אינן שנויות במחלוקת וחלקן הוכחו בפני בית משפט קמא, ובאשר ליתר הטענות, טען ב"כ המערער, כי הוא ביצע בדיקה, באשר לפקודת משטרת ישראל, רק מספר ימים עובר למועד הדיון ולכן, לא עלה בידו לכלול אותן במסגרת הודעת הערעור.

14. בהמשך לדיון שהתקיים בערעור ולאור הערות בית המשפט במהלך הדיון, ביחס לטענות חדשות שהועלו על ידי ב"כ המערער ואשר לא בא זכרן בהודעת הערעור, הגיש ב"כ המערער ביום 02/06/15 השלמת טיעון, בעניין העלאת טענות חדשות, וזאת מבלי שהובהר על ידו, מכוח איזה סדר דין מוגש המסמך לבית המשפט, ומבלי שצוין, באם הועבר המסמך לעיון ב"כ המשיבה.

במסגרת השלמת הטיעון טען ב"כ המערער, כי גם אם הועלו טענות חדשות במסגרת הדיון בערעור, מדובר בטענות משפטיות בלבד, אשר נסמכות על הראיות שהובאו בפני בית משפט קמא, וככאלה ניתן להעלותן גם בשלב הדיון בערעור.

לאור כל האמור, סבור ב"כ המערער, כי הוכח במקרה הנדון, שהחיפוש והתפיסה שבוצעו בדוכן מחייבים היו הוצאת צו חיפוש שיפוטי, ומשצו חיפוש כאמור לא הוצא, יש לקבוע, כי החיפוש והתפיסה בוצעו שלא כדין וכי הראיות שנתפסו במהלך הפעולה מיום 10/02/12 אינן קבילות. בהיעדר ראיות להוכחת אשמת המערער באישום השני, טען ב"כ המערער, כי יש להורות על זיכויו של המערער מהאישום השני ועל הקלה בעונשו בהתאם.

טענות המשיבה

15. המשיבה טענה בדיון, שהתקיים בפנינו ביום 28/05/15, כי המקרה הנדון עניינו, בסופו של דבר, בתיק של מהימנות, שאינו מצדיק התערבות של ערכאת הערעור. נטען, כי המערער הודה במשטרה בשני האישומים, ואילו בבית משפט קמא הודה באישום הראשון וכפר באישום השני, תוך שטען בתשובתו לכתב האישום המתוקן, כי הדוכן כלל לא היה בבעלותו במועד ביצוע העבירה, זאת מבלי שהעלה טענת זוטא, ביחס להודעתו במשטרה, כאשר בית משפט קמא דחה את הגרסה שמסר המערער בבית המשפט, בשל חוסר מהימנותה, והעדיף על פניה את ההודעה שמסר במשטרה, המשתלבת עם יתר

הראיות בתיק.

עוד טענה ב"כ המשיבה, כי טענות המערער, ביחס לביצוע החיפוש ללא צו, נדונו ונדחו על ידי בית משפט קמא, בקובעו, כי ההליך שבוצע בדוכן הוא הליך של תפיסה, שאינו טעון צו חיפוש, ואין עילה להתערב בהן.

לטענת ב"כ המשיבה, הסעיפים העוסקים בחיפוש בפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) טומנים בחובם מספר אלמנטים שייחודיים לחיפוש. כך למשל, נדרשת כניסה למקום, שהמקום שאליו מבקשים להיכנס הוא ברשות הפרט והאקט הפיזי של החיפוש. נטען, כי במקרה הנדון, לא הייתה כניסה לשום בית או מקום, מאחר שמדובר בדוכן הנמצא ברשות הרבים בשטח ציבורי, שאינו מתוחם עם דלת שניתן לסגור לשם פרטיות, שבו הציג המערער באופן גלוי חפצים למכירה, שעצם החזקתם הייתה אסורה, כך שלא היה צורך בביצוע פעולה של חיפוש, אלא מספיק היה לבצע אקט של תפיסה.

הוסיפה ב"כ המשיבה וטענה, כי טענת ב"כ המערער, לפיה היה לכאורה די והותר זמן להוציא צו חיפוש, אינה רלוונטית למקרה הנדון, זאת משני טעמים: האחד, כי במקרה הנדון, לא היה מדובר כלל בחיפוש, והשני, כי סוגיה זו אינה רלוונטית לשאלת סמיכות הזמנים, בין הידיעה על קיומם של התקליטורים המוצגים למכירה בדוכן לבין הזמן בו הם נתפסו בפועל. עוד נטען, כי כל פרשנות אחרת של סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), כפי שהציג ב"כ המערער, מרוקנת מתוכן ומאיינת את ההבדלים בין פעולה של חיפוש לפעולה של תפיסה.

עוד טענה ב"כ המשיבה, כי עצם העובדה, שאזרח הפנה את תשומת לבם של השוטרים להימצאותם של חפצים האסורים להחזקה או חפצים שנעברה בהם עבירה, כפי שהיה במקרה הנדון, אינה פוגמת בסמכותה של המשטרה לתפוס את אותם חפצים. בהקשר זה אף נטען, כי עצם העובדה, שבעלי הזכויות הם אשר הודיעו למשטרה על דבר החזקת הפריטים המזויפים בדוכן ומתוקף מומחיותם של בעלי הזכויות לזהות את הפריטים האמורים כמזויפים, מחזקת את קיומו של היסוד הסביר, לפי סעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), אשר הצדיק את ביצוע התפיסה.

באשר לטענת ב"כ המערער, לפיה חלק מהפריטים המזויפים לא היו מונחים באופן גלוי לעין בדוכן, כך שהדבר הצריך פעולה של חיפוש למציאתם, טענה ב"כ המשיבה, כי טענה זו אינה יכולה לעמוד, לאור עדויותיהם של השוטרים ויתר העדים, אשר נכחו בדוכן בעת ביצוע התפיסה ואשר על דבריהם לא חלק ב"כ המערער. כך למשל, הפנתה ב"כ המשיבה לדברי העד, מר רחמים סלמן, שאמר בפירוש בחקירתו, כי יש מדפים על קירות המעבר הציבורי וכי הפריטים המזויפים היו על קירות המעבר. משכך, טענה ב"כ המשיבה, כי לא נפל פגם בקביעת בית משפט קמא, כי כלל הפריטים המזויפים הונחו בצורה הגלויה לעין בדוכן.

בכל הנוגע לבקשה להוספת ראיה, טענה ב"כ המשיבה, כי למעשה, אין המדובר בבקשה להוספת ראיה חדשה שהתגלתה לאחר סיום ההליך בפני בית משפט קמא, כך שלא הייתה מניעה להגישה שם, אם ראה ב"כ המערער חשיבות לדבר. משלא הגיש ב"כ המערער את חוות הדעת לבית משפט קמא, משיקוליו הוא, אין מקום לאשר לו כעת לבצע מקצה שיפורים. יתרה מכך, טענה ב"כ המשיבה, כי אין טעם בכלל להגשת הראיה הנוספת, מאחר וכמות הפריטים המזויפים שנתפסו בדוכן הוכחה באמצעות ת/3, ת/4, ת/5, ת/7 ו-ת/10. עוד נטען בהקשר זה, כי גם אם טענתו של המערער, כי הוצג רק עותק אחד מכל כותר, הייתה מוכחת, הרי שתפיסתם של אותם 392 כותרים, שהוצגו בצורה גלויה, הייתה תפיסה כדין והיא מספיקה כדי להוכיח את העבירות בהן הואשם המערער, כך שלא ניתן לקבוע, כי נגרם למערער עיוות דין.

עוד טענה ב"כ המשיבה, כי עצם העובדה, שהשוטרים הוציאו צו חיפוש ביחס לאירוע נשוא האישום הראשון, אינה מלמדת שהיה צורך להוציא צו גם באירוע נשוא האישום השני. עוד נטען, כי הוצאת צו, כאשר מדובר בדוכן שאין לו כתובת קבועה, הינה פעולה בעייתית.

למען שלמות התמונה, ציינה ב"כ המשיבה, כי בנובמבר 2012 פנה קצין קניין רוחני במשטרה למספר גורמים משטריים והפנה את תשומת לבם, שהליך של חיפוש בעבירות מסוג עוון בתיקי קניין רוחני יש לבצע באמצעות צו, גם אם מדובר בדוכן בשוק. ואולם, בהקשר זה שבה ב"כ המשיבה וטענה, כי לא היה צורך בהליך של חיפוש וניתן היה להסתפק בפעולה של תפיסה ולכן, עניין זה אינו רלוונטי.

לבסוף, ביחס לטענות החדשות שהועלו על ידי ב"כ המערער, אשר חורגות מהודעת הערעור, טענה ב"כ המשיבה, כי לא היה מדובר בתפיסה אזרחית ואין מקום לקבלת טענת ב"כ המערער, בדבר הפגיעה בזכות הקניין, בפרט משמדובר בטענה בעלמא שלא הוכחה.

לאור האמור, ביקשה ב"כ המשיבה לדחות את הערעור.

דין והכרעה

16. עיקר המחלוקת, שעומדת להכרעתנו במקרה הנדון, עניינה בשאלה, האם פעולת תפיסת הפריטים המזויפים בדוכן חייבה הוצאת צו שיפוטי לשם ביצועה, כפי שמחייב הדין כאשר מדובר בפעולה של חיפוש, ובכלל זה, האם פעולת התפיסה של הפריטים המזויפים על ידי השוטרים נופלת לגדר פעולת חיפוש ולא רק לגדר פעולת תפיסה, באופן שחייבה הוצאת צו שיפוטי בטרם ביצועה. סוגיה נוספת, הטעונה הכרעה במקרה הנדון, עניינה בבקשת המערער להוספת ראיה חדשה בשלב הערעור.

סדר הדברים יהיה כדלקמן: תחילה אתייחס לבקשת המערער להוספת ראיה חדשה בשלב הערעור, ולאחר מכן אדון בטענות שהועלו בערעור, ביחס להכרעת דינו של בית משפט קמא ולתוצאה אליה

הגיע.

הבקשה להוספת ראיות חדשות בשלב הערעור

17. הלכה ידועה היא, כי הגשת ראיות נוספות בשלב הערעור הינה חריג לכלל, הקובע, כי על בעלי הדין להביא את ראיותיהם בפני הערכאה הראשונה בלבד. ערכאת הערעור רשאית לגבות ראיות בעצמה או להורות לערכאה הדיונית לשוב ולגבות ראיות, רק אם היא סבורה, כי הדבר דרוש ל"עשיית צדק" וכן לצורך מתן הזדמנות הוגנת לנאשם להתגונן. ראה: ע"פ 1742/91 **פופר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(5) 289.

בית המשפט העליון עמד לא פעם בפסיקתו על התנאים, שעל ערכאת הערעור לשקול בבואה לדון בבקשה להוספת ראיות נוספות בשלב הערעור, ועיקרם: האחד, כי לא ניתן היה להגיש את הראיה בפני הערכאה הדיונית, והשני, עניינו בכוחה הראיית של הראייה. לעניין זה אפנה לדברים שנקבעו ברע"פ 216/13 **זלוב נ' מדינת ישראל** (14/01/13), שם נאמר כדלקמן:

"הלכה היא, כי ראיות חדשות בשלב הערעור יתקבלו בהתקיים שני תנאים: האחד, כאשר המערער לא יכול היה להביא את הראיה בפני הערכאה הדיונית, אם בשל אי-יכולת פיזית, ואם בשל אי-ידיעה על דבר קיומה של הראיה; התנאי השני, עניינו בכוחה הראיית של הראיה החדשה, היינו, כי יש בכוחה לגרום לשינוי של ממש בהחלטה, נשוא הערעור".

ראה גם: רע"פ 7709/12 **סולטאן נ' מדינת ישראל**, (04/11/12); ע"פ 8392/08 **אסצאלו אבהה נ' מדינת ישראל**, (20/01/15); ע"פ 3578/11 **סטרוק נ' מדינת ישראל**, (13/08/12).

18. במקרה הנדון מבקש ב"כ המערער להציג חוות דעת, שהוכנה על ידי מר רחמים סלמן, נציג בעלי הזכויות. על ידי הגשת ראיה זו מבקש, כאמור, ב"כ המערער להוכיח, כי לאור כמות התקליטורים שהיו בדוכן, לא ניתן היה להציג את כל התקליטורים, כך שחלקם היו מוסתרים ודרשו פעולה של חיפוש לצורך איתורם.

סבורני, כי נימוקי בקשת המערער להוספת ראיות אינם עומדים בשני התנאים, הנדרשים על פי ההלכה הפסוקה, לצורך אישור הגשתה של חוות הדעת, ומשכך, אין בהם כדי להצדיק את קבלת הבקשה.

ראשית, אין ולא יכולה להיות מחלוקת, כי ניתן היה להציג את חוות הדעת בפני הערכאה הדיונית וכי לא הייתה מניעה פיזית או אחרת, בעטיה נמנעה הגשת הראיה בפני בית משפט קמא. ואכן, במסגרת הבקשה להוספת הראיה לא נטענה על ידי המערער כל טענה, לפיה לא ניתן היה להביא את חוות הדעת האמורה בפני הערכאה הדיונית במהלך ניהול ההליך.

שנית, סבורני, כי אין בכוחה הראיית של חוות הדעת, לעניין אופן החזקת המערער בפריטים המזויפים, כדי להביא לשינוי בתוצאה, אליה הגיע בית משפט קמא.

בפני בית משפט קמא הובאו עדויות ישירות של השוטר מר יניב צרפתי ונציגי בעלי הזכויות (מר רחמים סלמן ומר ניצן קמחי), אשר העידו, כי כלל הפריטים המזויפים הוצגו בצורה גלויה לעין. בית משפט קמא התרשם לחיוב מעדויות אלה ובוודאי שמשקלה הראיית של עדות ישירה של עד, אשר נכח במקום האירוע, גבוה יותר ממשקלה של חוות דעת תיאורית, המוגשת על סמך הנחות כאלה ואחרות, אשר אינן עולות בקנה אחד עם העדויות מזירת האירוע.

התרשמותו החיובית של בית משפט קמא מעדותם של השוטרים ונציגי בעלי הזכויות הינה קביעה הנוגעת למימנות עדים. ברי, כי אין בכוחה של הראיה החדשה, המבוססת על גרסת המערער, שלא זכתה לאמון בית המשפט, כדי לגבור על עדותם של השוטרים ונציגי בעלי הזכויות, אשר העידו מפורשות בפני בית משפט קמא, כי הפריטים המזויפים שנתפסו היו כולם גלויים לעין.

זאת ועוד, גם לו הוכח, כי חלק מהפריטים שהיו בדוכן לא הוצגו בצורה גלויה לעין, הרי משאין מחלוקת, בדבר הצגתם של מספר רב של פריטים מזויפים בצורה גלויה, עובדה בה לא כפר המערער, הרי שאין באמור בחוות הדעת שמבקש המערער להציג בשלב זה כדי להשליך על קביעותיו העובדתיות של בית משפט קמא, בכל הנוגע לעצם תפיסתם של פריטים מזויפים, ואין באמור כדי לקעקע קיומה של תשתית עובדתית ראויה, לצורך הרשעת המערער באישומים שמצאו ביטויים בכתב האישום.

לאור המפורט, סבורני, כי דין הבקשה להוספת ראיות חדשות בשלב הערעור להידחות.

הערעור על הכרעת דינו של בית משפט קמא

19. כאמור, עיקר המחלוקת בין הצדדים לגופה של הכרעת הדין נסובה סביב השאלה, האם פעולת התפיסה שבוצעה על ידי השוטרים בליווי נציגי בעלי הזכויות כללה גם פעולות של חיפוש, מכוחן מתחייבת המסקנה, כי היה צורך בצו שיפוטי, או שמא מדובר היה בפעולה של תפיסה, שאינה מצריכה צו כאמור.

20. לאחר ששבתי ועיינתי בראיות שהוצגו בפני בית משפט קמא, ובכלל זה בעדויות העדים שנשמעו שם, לא מצאתי מקום להתערב בקביעתו של בית משפט קמא, לפיה תפיסת הפריטים המזויפים נעשתה כדין ולא חייבה הוצאת צו שיפוטי בטרם ביצוע התפיסה.

אמנם, אין מחלוקת, כי ביחס לאישום הראשון, פנתה המשיבה להוצאת צו חיפוש בטרם תפיסת הפריטים המזויפים שהיו ברשות המערער בדוכן. ואולם, אין בכך כדי להקים חובה על המשיבה לעשות

זאת בכל מקרה, בו מבקשת היא לבצע פעולות של תפיסה, מכוח סעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), וייתכן, כי הדבר נעשה ביחס לאישום הראשון מטעמי זהירות.

זאת ועוד, לאור דברי העד, מר רחמים סלמן, נציג בעלי הזכויות, בעדותו בפני בית משפט קמא, לפיהם, כלל הפריטים המזויפים היו מונחים בצורה גלויה לעין בדוכן, דברים שלהם נתן בית משפט קמא אמון מלא, סבורני, כי לא נפל פגם בקביעתו של בית משפט קמא, כי לא היה צורך בביצוע פעולה של חיפוש וניתן להסתפק בהגדרת פעולות השוטרים כפעולות של תפיסה שאינן מחייבות הוצאת צו חיפוש. לעניין זה אפנה לדברי העד, מר רחמים סלמן (עמוד 16 לפרוטוקול הדיון מיום 29/10/12):

"לשאלת בית המשפט הדוכן עובד בקרית אליעזר, במרכז מסחרי, במעבר מהכניסה לחניון לתוך המרכז המסחרי, יש קירות והדוכן היה נפתח משני הצדדים של קירות המעבר, מדובר במדפים, ובחלק מהמקרים הסרטים היו על הקיר בעזרת דברים שהיה תופס אותם, הכוונה על קירות המעבר הציבורי, יש לדוכן מן כיסוי חיצוני שהוא נועל אותו בלילה וביום פותח, אך הכל על הקיר בחוץ...".

לאור קביעותיו העובדתיות של בית משפט קמא, ברי, כי אין כל בסיס לטענה, כי תפיסת הפריטים המזויפים בוצעה שלא כדין. לכן, סבורה אני, כי לא ניתן להחיל בנסיבות המקרה את הלכת רע"פ 10141/09 **אברהם בן חיים נ' מדינת ישראל** (06/03/12), כטענת ב"כ המערער בתיק זה, ולפיכך, לא מצאתי כל פגם בקביעת בית משפט קמא, כי לא היה צורך בצו שיפוטי לתפיסת הפריטים המזויפים.

21. יתר על כן, מקובלת עליי טענת ב"כ המשיבה, כי בסופו של דבר, עניינו של הערעור שבפנינו בהתרשמותו של בית משפט קמא ממהימנותם של העדים והראיות שהובאו בפניו. חלק ניכר מטענותיו של המערער בערעור נסב על ממצאים שבמהימנות ועל קביעות עובדתיות של בית משפט קמא, לגביהן ידועה ההלכה, כי בית המשפט של הערעור ממעט להתערב בהן, למעט במקרים חריגים, בהם נמצא כי הערכאה הדיונית נתפסה לכלל טעות היורדת לשורש העניין, כגון, כאשר ישנן סתירות מהותיות בעדות עליה נסמכה הערכאה הדיונית או כאשר מתבררת שגיאה מהותית בהערכת המהימנות. ראה: ע"פ 4732/10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (02/01/12). יש לציין, כי ביסוד כלל זה ניצבת ההנחה, כי יש לייחס ערך רב להתרשמות הבלתי אמצעית של הערכאה הדיונית מן העדים, ובכלל זה מהאופן בו מוסרים העדים את דבריהם והתנהגותם על דוכן העדים. ראה: ע"פ 1442/06 **מדינת ישראל נ' פלוני** (01/09/08).

בעניינינו, בית משפט קמא התרשם בצורה בלתי אמצעית מעדותם של העדים שהובאו בפניו, לרבות עדותם של השוטרים ונציגי בעלי הזכויות, אשר נמצאו אמינים ומהימנים עליו, לעומת המערער, ממנו התרשם בית משפט קמא כעד מתחמק ובלתי מהימן. על כן, משמדובר בקביעות שבמהימנות ומשלא עלה בידי המערער להצביע על טעות היורדת לשורשו של עניין בקביעותיו של בית משפט קמא, סבורני, כי אין זה המקרה המתאים בו יש מקום להתערב בקביעותיו העובדתיות של בית משפט קמא.

22. באשר לטענות החדשות, שהועלו על ידי ב"כ המערער בשלב הדיון בערעור, לרבות הטענה, כי פעולות השוטרים נכנסות לגדר פעולות של תפיסה אזרחית, והטענה, ביחס לפגיעה בזכות הקניין, אעיר, כי על פי ההלכה הפסוקה, אין לאפשר העלאת טענות חדשות בשלב הערעור, אם אלה לא עלו ונתלבנו בפני ערכאה הדיונית. ראה: ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6)205. דברים אלה נכונים ביתר שאת, שעה שלא זו בלבד שהטענות החדשות לא הועלו בפני הערכאה הדיונית, אלא אף לא בא זכרן בהודעת הערעור והן הועלו לראשונה רק במעמד הדיון בערעור, ושעה שב"כ המערער בהליך הנוכחי הוא זה אשר ייצג את המערער בהליך שהתקיים בפני בית משפט קמא.

אמנם, ייתכנו מקרים, בהם בית המשפט של הערעור יכול ויתגמש בענין הדיון בטענות חדשות המועלות בשלב הערעור, ואולם, גמישות זו תבוא כאשר מדובר בטענה משפטית, הנשענת על תשתית עובדתית שהוכחה בפני הערכאה הדיונית. יפים לענין זה דבריו של כבוד השופט י' עמית ב-ע"פ 7164/10 אברהם ג'אן נ' מדינת ישראל (01/12/11), בקובעו כדלקמן:

"ייתכנו מקרים בהם תהא ערכאת הערעור נכונה לבחון טענה שלא הועלתה בערכאה קמא, אך זאת כאשר מדובר בטענה משפטית הנשענת על תשתית עובדתית שהוכחה (יעקב קדמי סדר הדין בפלילים ב 1906 (תשס"ט), וראו, על דרך ההיקש, ההבחנה בין עובדות לבין עילה משפטית בחוות דעתי ברע"א 256/10 גאידמק נ' טרוים ([פורסם בנבו], 7.11.2011)).

לא כך כאשר מדובר בטענות עובדתיות או בטענות המשלבות פן עובדתי ופן משפטי המועלות לראשונה בערכאת הערעור. במקרה דנן, טענתו של המערער כי התקיים בו סייג השכרות מערבת עניינים שבעובדה ומשפט. בחינה זו היא עניין לערכאה הדיונית לענות בו, ומשלא הועלתה הטענה ולא נתלבנה התשתית העובדתית הרלוונטית בבית משפט קמא, אין מקום להעלותה בשלב הערעור".

בעניינינו, טענותיו החדשות של המערער נטענו, כאמור, לראשונה בשלב הדיון בערעור ואין מחלוקת, כי לא נתלבנה התשתית העובדתית שעומדת ביסודן על ידי הערכאה הדיונית, ומשכך לא ניתן לייחס להן משקל יתר בעת הדיון בערעור.

גם אם יש ממש בטענות המערער, כי קיים טעם לפגם בעובדה, ששוטרי משטרת ישראל מועסקים למעשה בפעולות בעלות צביון של אכיפה אזרחית ולא בפעולות שיטור או בפעולות שנועדו לשמירה על הסדר הציבורי, סבורני, כי אין בעצם ביצוע פעולות התפיסה על ידי שוטרים בשכר, כפי שטען ב"כ המערער, כדי לאיין את מסקנותיו של בית משפט קמא, ביחס לחוקיות התפיסה, ו/או לפגוע בהרשעתו של המערער באישום השני.

זאת ועוד, כפי שנטען על ידי ב"כ המערער, פקודת משטרת ישראל 07.02.15, שעניינה העסקת שוטר בתשלום, קובעת, כי שוטרים בתשלום יועסקו לשמירה על הסדר הציבורי או במקרים חריגים באישור מפקד המרחב. וכאמור, מניעת התופעה של סחר במוצרים מזויפים, בניגוד להוראות חוק זכויות יוצרים,

באה אף היא בגדר פעולות שנועדו לשמירה על הסדר הציבורי.

23. סיכומי של דבר, שוכנעתי, כי הרשעתו של המערער, אשר התבססה על עדותם של העדים שהעידו בפני בית משפט קמא, לרבות השוטרים ונציגי בעלי הזכויות, אשר נמצאו אמינים ומהימנים, לעומת גרסת המערער, שנמצאה בלתי מהימנה, בלתי סבירה ומתחמקת, כמו גם על הראיות שהונחו בפני בית משפט קמא, עומדת על בסיס איתן ומשכך, לא מצאתי כל עילה להתערב בה.

לפיכך, אציע לחברי לדחות את ערעורו של המערער על הכרעת הדין, ובנסיבות אלו, אין גם מקום להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא.

השופט א' אליקים:

אני מסכים.

השופט ר' שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

אני מסכים.

אבהיר כי לגישתי, ראוי כי המשטרה תבחן את הנוהל לפיו ניתנים שירותי סיוע של שוטרים בשכר לגורמים אלו ואחרים, במובן זה שלכאורה אין זה ראוי שחקירה פלילית תבוצע על ידי גורמי משטרה במימון ולבקשת נפגע עבירה. מצב דברים זה יוצר, לכאורה, אי-שוויון בין בעלי אמצעים, שביכולתם לשכור שירותי משטרה, לבין חסרי אמצעים. מעבר לעניין זה, חקירה פלילית צריכה להתבצע בלא שקיימת כל אפשרות, ולו למראית עין, לניגוד עניינים. כאשר הגורם המממן הוא זה שיוזם את החקירה הפלילית, צריך לוודא שלא יבוצעו פעולות שאינן נדרשות או שאינן לפי סדר הדין הפלילי אך ורק כדי לרצות את הגורם המממן.

מצאתי לנכון להעיר דברים אלו כדי שיישקלו ויבחנו על ידי גורמי המשטרה.

עם זאת, בנסיבות שבפנינו, לא נפל פגם בעצם פעולת השוטרים והתוצרים של פעולת החקירה לכשעצמם הם תוצרים כשרים אשר ניתן היה על בסיסם להגיע אל התוצאה אליה הגיע בית המשפט קמא.

אשר על כן וגם לגישתי, דין הערעור להידחות, וזאת מהטעמים שפורטו בפסק דינה של חברתי.

הוחלט פה אחד לדחות את הערעור.

על המערער להתייצב אצל הממונה על עבודות השירות לשם שיבוצו בעבודות שירות, וזאת לאחר שכבר ניתנה בעבר חוות דעת חיובית בעניינו.

ביום א', 28.6.15, בשעה 9:00 יתייצב המערער במפקדת עבודות השירות, בימ"ר עמקים המצוי במתחם תחנת משטרת טבריה בכתובת דרך הציונות 14 טבריה. טלפונים: 04-6728405, 04-6728421, 08-9775099.

ניתן היום, ל' סיוון תשע"ה, 17 יוני 2015, במעמד הצדדים ובאי כוחם.